

TORNAI JÓZSEF
A negyvenéves

*Szabolcs, a negyvenéves,
mintha hasonló volna mind a negyven évhez,*

*pedig ha valaki így értelmezi,
ráébredhet, hogy nincs igaza sem neki,*

*sem senki másnak,
mert elfeledkezik a változások*

*évadairól, mikor Szabolcs
hol a játék álmokból-faragott királyfia volt,*

*hol művész: portrék és a hadihajók megfestője
és éjszakázó, ki nem gondol a labirintus-jövőre,*

*vagy indián, apjával együtt az erdőn,
ki azért sátorozott vele, hogy egy kis nomád vért örököljön,*

*aztán, hogy az egyetemen angol szakra járt,
egy kiadóban lefordított egy polcnyi irományt,*

*és újságíró lett, és interjúkészítő,
míg rájött, hogy nem mások merev tükörképe ő,*

*hanem költői és filozófiai mindent-olvasó,
apjával, barátaival szelíd és makacs vitatkozó*

*agy. Egyre jobban kereste, mi az én, a self
és a brahmanizmusra, a buddhizmusra lett,*

*majd Hamvassal is megpróbálkozott,
de annak is csak az Evangéliumok*

*voltak a közlekedési lámpái. Közben házasság, feleség, két gyerek:
egy mosoly-lány meg egy gyors fiú, ágyban-ugrálásos reggelek,*

*még ugrálósabb cicák, kutya-kényeztetés
és hol durcáskodás, hol hosszú nevetés*

*és tánc, közös zene-ámulat és televízió
és Ildi mama, a palacsinta-varázsoló,*

*és kelt Ázsiából a fény: nincs semmi, csak a függő keletkezés,
mint Buddha hirdette, s minden a tudatunk köde, és*

*Nágárdzsuna verse, hogy Szanszára, Nirvána egy,
és a szubsztancia-hit nyugati örület.*

*Megírja első könyvét: A világ mint téveszme, de
Magyarhonban ezzel nem lehetett sikere,*

*a lét-guruk világában ez nihilizmusok
nihilizmusa. Am filmekről olyat is tudott,*

*amiről Robbe-Grillet, Fellini, Bunuel és a többi nagy
is csak homályosan vallanak,*

*mintha félnének, hogy a
művészetnek úgyis az ösztönökben marad az oka,*

*csak álmodunk, rendezünk, festünk, esszét írunk,
de ki tudja, mi az üresség? Biztos, hogy nem a ma, a holnap, a múlt.*

*Nágárdzsuna minden igen-nem választ tagadott,
éppen ezzel kötötte magához a fiatal elmélet-taposót*

*a mai napig. Mégis azt mondom: öregebb vagyok most nálad negyvennégyvel,
de még mindig az, aki nem szégyell*

*átgyalogolni bármelyik filozófiai gázlón,
mert nincs olyan megszegetlen gondolat, hogy még frissebbért ne kiáltson.*

A fortissimo bujálkodása

*Fáj a külön életem. A halála.
Fáj, hogy saját arcom a semmibe fogy.
És a föltételek hálójában
a galaktikák sem élnek túl csak
egy-egy pillanatot.*

*Így kell elmenni. Feleségem,
hiába simogatom most a kezed,
milliárd tenger hulláma csap
át kis partjainkon.
Az Örökéj. Az Örökdél. Az örület.*

*Légy táncos virág.
Csak önmaga üres szemgödre lehet az ember.
Az istenek látnak.
Minket boldogítson valami zene. A nyitány.
A fortissimo bujálkodása a csenddel.*